

N. 251

511

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ 1911

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΔΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ ΕΝ ΤΩ ΣΤΑΥΡΩ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 15' ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ρανισθεΐσα ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκδοθεΐσα ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ Προσκυνητοῦ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἱερέως καὶ ἐφημεροῦ τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Ἄληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον.

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος. Σὺ δὲ μένε, ἐν οἷς ἔμαθες, καὶ ἐδιδάχθης παρὰ τίνος ἔμαθες,

ΑΘΗΝΑΙ 1927

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. Τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν
στίχ. 6 εἰς ἦχον Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι
δευτεροῦντες αὐτά.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὀμι-
λήσαντα καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώσαντα, καὶ
ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον ἄφεισιν. κα-
τιδὼν μετὰ ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος ἐνδοξε ὠμο-
λόγησας. καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, ἐκουσίως, ὑπο-
μείναντα, τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἀμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώμε-
νος, ἡρτημένην ἐνδοξε, καὶ πιγάζουσαν, οἶνον
ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπεθῆκας τῆς καρ-
δίας καὶ πιῶν, εὐφροσύνης πεπλήρωσαι, τὴν κα-
τάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας, ὡς ἐχέφρων, ὡτ τοῦ
χείρονος τὸ κρεῖττον περιφανῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λό-
γων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκουσίως ἠὺτομόλησας, οὐ
δειλιάσας πανεύφημε Λογγῖνε, τὸν θάνατον, τὴν
ἀθάνατον ζωὴν, προξενουντά σοι χάριτες, ὅθεν
πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην ἐκτελοῦμεν,
δυσωπεῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν
Κύριον.

Λόξα. Ἦχ. πλ. β'.

Ἐν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρή-
σας διαρραγέντα Λογγῖνος ὁ Ἐκατόνταρχος Υἱὸν
Θεοῦ σὲ εἶναι τοῖς Ἰουδαίαις ἐκήρυττον. Ὅθεν οἱ
δεινοί, τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ξίφει,

ἐν κοπρίᾳ ἐρρίψαν· γυνὴ δὲ ταύτην εὐροῦσα, τὰς
κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε·
μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς βρωμέν σοι. Ὁ τοῦτον στεφανώ-
σας, ὑπὲρ σοῦ ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις,
καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον τοῦ
δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν Σταυρῷ προσηλωθέντα,
εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Σταυρώσιμον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἰ φωναί, τὸ ξύλον τὸ Ἅγιον
προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἠλευθερώθη
κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις
σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοῖ τὴν φωνήν,
τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ
μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα. ἰλασμοὺς γενοῦ
ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐἴσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφίας οὐ κατισχύει ποτὲ κακία. Ὅς φυ-
λάσσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ σώζει τὴν ἑαυτοῦ
ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ καθ' ἑαυ-
τὸν ἀποθανεῖτε. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ·
κατὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ.
Παίδευε τὸν υἱόν σου· οὕτω γὰρ ἔσται σοι εὐελ-
πις. Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς
γένῃ ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἄν-
δρός, ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν
αἰῶνα. Καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσευχὴ

άνευ ἐλεημοσύνης ἀκαρπος ἐστί· κρεῖσσον δὲ πτω-
χὸς δίκσιος ἢ πλούσιος φιλάργυρος. Κακόφρων
άνηρ πολὺ ζημιωθήσεται. Ἐὰν ἐλέγξης άνδρα
φρόνιμον, νοήσει αἰσθησιν, πρὸς διόρθωσιν· ἔλεγχε
σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε, μὴ ἔλεγχε κακοῦς, ἵνα
μὴ μισήσωσί σε : Ἄρχῃ σοφίας φόβος Κυρίου,
καὶ βουλή Ἁγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκ-
λύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύ-
ριος παιδεύει, μαστιγᾷ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέ-
χεται. Μακάριος άνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ
θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμ-
πορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς.
Τιμιωτέρα δὲ ἐστί λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντι-
τάσσεται αὐτῇ οὐδὲ πονηρόν, εὐγνωστος ἐστί πᾶσι,
τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον
αὐτῆς ἐστί : Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ
δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος
καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δι-
καιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φο-
ρεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλοὶ, καὶ αἱ τρίβαι αὐ-
τῆς μὴ τηρῶνται. Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει
κακία.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖτε, ἐν δὲ πλατείαις
παρρησίαν ἄγει. Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν

γῆν, ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει : Υἱὲ μὴ
παραρρόγῃς τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοιαν,
ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σῶ τραχήλῳ,
ἔσται δὲ ἴσσις ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς
ὀστέοις σου, ὃ δὲ ποῦς σου, οὐ μὴ προσκύψῃ· ἐὰν
γὰρ πάθῃ ἀφοβος ἔσο. Ἐὰν καθεύδῃς, ἠδέως
ὑπνώσῃς· ὃ γὰρ Κύριος ἔσται πρὸ τῶν ποδῶν σου,
καὶ ἐγείρει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπό-
σχου εὐ ποιῶν ἐνδεεῖς ἠνίκα ἂν ἡ χεὶρ σου ἔχῃ
βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς ἐπανελθεῖν ἐπάναγκες, καὶ αὐ-
ριον σοὶ δώσω δυνατοῦ σοὶ ὄντος εὐ ποιῶν. Ἀκά-
θαρτος ἔναντι Κυρίου, πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δι-
καίοις ἐνεδρεύει. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσε-
ται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ Τροπᾶριον τῆς Μονῆς. Ἠχ. πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς
τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δό-
ξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μανεγε-
νοῦς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ
μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοού-
σιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἠχος β'.

Θεὸς θησαυρὸς, ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωο-
δότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ
εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμόν, δηλῶν
νοερῶν· ὃν γεγηθῶς πίστει καὶ πόθῳ, θεόθεν

ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπουδῇ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφυγεν. εἰς κόσμου λύτρον καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. σ'.

Ἐλκόμενος ἐπὶ Σταυροῦ, οὕτως ἐβόας Κύριε. Διὰ ποῖον ἔργον, θέλετέ με σταυρῶσαι Ἰουδαῖοι, ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς νεκρούς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησα; Αἰμύρραν ἰασάμην, Χαναναίαν ἠλέησα· διὰ ποῖον ἔργον θέλετε φονεῦσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ' ὄψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐκεντάτε Χριστὸν παράνομοι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ἀνεδήσω γὰρ στέφανον ὕδρευς, ὃ τὴν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἀνθρασι, καὶ τὴν χλαίναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὃ νεφέλαις περιβάλλων τὸ στερέωμα, τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἢ εὐσπλαγχνία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Τὰ Ἀπόστιχα. Ἦχ. α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψαι καταυγασθεὶς ἐδείχθης, ἐν τῷ κόσμῳ Λογγίνε, φωστή, πᾶσι προφαίνων, ἀκτῖνας φαιδράς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· καὶ διὰ τοῦτο τιμῶμεν σε οἱ πιστοὶ, ὡς ἀθλοφόρον καὶ Μάρτυρα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο

Χαίροις πανένδοξε μάρτυς, θεόφρον Λογγίνε ἐν Γολγοθᾶ τὸ πάλαι λογγεύσας τοῦ Κυρίου τὴν πλευρὰν ἐπὶ σταυροῦ ἀναβλύσασαν τό τε αἷμα καὶ ὕδωρ, καὶ πιστεύων ὡμολόγησας Θεάνθρωπον τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ θαυμαστός ἐν Ἁγίοις ὑπάρχων Κύριος, σὲ τῇ ἀφθόνῳ δόξῃ, τῶν αὐτοῦ χαρισμάτων, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, καὶ νῦν τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων παρέσχετο, ὦ Λογγίνε τοῖς εὐσεβῶς, εὐφημοῦσέ σε Ἀπόστολε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστικῶς καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακῶς, ἐβόα πρὸς αὐτόν. Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητι μου Κύριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι Μακάριος συ ὦ Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερον ξύλον ἐφανερῶθη· σήμερον γένος Ἑβραίων, ἀπώλετο· σήμερον δὲ πιστῶν Βασιλέων, ἢ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδὰμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἐφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ τὸ Ἀπολ. Ἦχ. δ'.

Λογγίνος ὁ μάρτυς σου, τῷ σῶ Σταυρῷ πα-

ρεστώς, καὶ πάντα τὰ γενόμενα ἐν τῇ σταυρώσει σου ἰδὼν ἀνεβόησεν· ἀληθῶς Θεοῦ οὗτος υἱὸς ἦν καὶ Θεὸς μου· ὅθεν καὶ Μαρτύριον διὰ σὲ ἠξιώθη· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν.)

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἢ νίκη σταυρούμενον, ἔβλεψες ἐκουσίως τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσης, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι. (Τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Εἰς τὸν Ὅρθρον Α'. Στίχ. Κάθ. Ἑχος Α'.

Τὸν τάφον σου.

Φαιδρῶς τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῶν χριστοκτόνων, τὴν σὴν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀπετμήθης τρισμάκαρ καὶ πρῶτος παναοίδημε, τὸ ποτήριον ἔπιες ὅθεν σήμερον τὴν σὴν πανιόρτον μνήμην, ἀναμέλποντες, σὲ προβαλλόμεθα πρέσβυν, Δογγίνε πρὸς Κύριον. (Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν)

Ἀπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας οἰκτιρμων, τὰ ἔθνη τὰ μακρὰν, ἀπὸ σοῦ γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληρουχίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους, Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Β'. Σιχολογία, Κάθισμαόμοίων.

Δογγίνος ὁ σοφός, ἑκατόνταρχος πάλαι,

ἐφάνη ἀληθῶς, ἰσαπόστολος ἄρτι· κηρύττων τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ ἐν μάρτυσι, πρῶτος ἐφάνη τὴν Κάραν ἐκτιμηθεὶς αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν θεοκτόνων, λαβὼν στέφος ἀφ' ἑαυτοῦ. (Δόξα Καὶ νῦν)

Ὁ ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν Χριστὲ Σωτήρ, ὑποπόδιον φέρων, Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπόδιον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυϊτικῶς προσκηνοῦμεν. Τοῦτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτοῦμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν. (Πολυέλεος Ἑχος δ')

Τὸ ὀπτικόν σου τῆς ψυχῆς ἐκαθάρας, καθυπειδέξων τὴν αὐγὴν τῆς Τριάδος, καὶ τὰς ἐν ζόφῳ πάνσοφε ἐφώτισες ψυχὰς, αἴγλη θείων λόγων σου, Δογγίνε μάρτυς Κυρίου ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον μεταβέθηκας φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως δυσωπῶν, τῶν σὲ τιμόντων καὶ πίστει ὑμνοῦντωνσε.

Δόξα Καὶ νῦν.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπὶ νόμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεὸς εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλου εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Τὸ Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἑχος. Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν τῷ Ἀβάνῳ πληθυνθήσεται.

Πυρτευμένος, τῷ οἴκῳ Κυρίῳ, ἐν ταῖς αὐ-
λαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.
Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν
μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ
ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέ-
χετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, παραδώσουσι
γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν συναγωγαῖς αὐ-
τῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας
δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς
μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ
παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί
λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ
ᾧρᾳ τί λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦν-
τες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, τὸ
λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελ-
φὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπα-
ναστατήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώ-
σουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ
πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς
τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν. (Δόξα). Ταῖς τοῦ σοῦ Λογγίνου,
πρεσβείαις ἐλεήμων ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν
ἔμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ Ἰδόμ. Ἡχ. πλ. β'.
Κύριε, ἀναβάνοντός σου ἐν τῷ Σταυρῷ, φέ-

βος καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ κτίσει· καὶ τὴν γῆν
μὲν ἐκώλυες καταπιεῖν τοὺς σταυροῦντας σε· τῷ
δὲ Ἄδῃ ἐπέτρεπες ἀναπέμπειν τοὺς δεσμίους εἰς
ἀναγέννησιν βροτῶν, Κριτὰ ζώντων καὶ νεκρῶν
ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν καὶ οὐ θάνατον, φιλάν-
θρωπε δόξα σοι.

Κανὼν ἡχ. δ'. Ὡδὴ α'. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ταῖς θείαις φωτοχυσίαις ἐνδοξε περιλαμπό-
μενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ τῷ Θεῷ
παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς
ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς
ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς ἡδονῆς
διὰ πίστεως καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ
ἐνηδόμενον. (Δόξα Πατρί).

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι, ἐνδοξε Λογγίνε,
πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, οὐ λα-
τρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, θανα-
τωθεὶς ζωὴν κατήντησας. (Καὶ νῦν)

Ὁ λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ
συνείληπται, τῆς εὐλογίας ρύσασθε βροτούς, βου-
ληθεὶς ἀγαθότητος Παρθενομητορ Ἄχραντε, εὐ-
λογημένη Παναμώμητε.

Ὡδὴ Γ'. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ, τὸν ἀληθῆ
Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ δλοφύχως
ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πιὼν ἡ ψυχὴ σὴ λαβοῦσα λογικὴ σπέρματος στάχυν σοφέ, ὠριμον θείας εὐσεβείας ἐδλάστησεν. (Δόξα)

Ἰστίῳ τὸ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθῶν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἔφθασας, ἐνδοξε λιμένας γηθόμενος. (Καὶ νῦν)

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ Πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Αἴτησις. Ὅτι σὲ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Κέθ. ἡχ. πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεῖς, σκότος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ πρὸς γνῶσιν σαυτὸν μετερρῦθμισας, πιστευθεὶς ὡς ἔστε Θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὄθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθεις, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος: μεθ' ὧν πάντοτε ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγνὴν γνώμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεστοκίον.

Τὸν ἀγνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δικρούουσα καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζε. Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περὶ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπε-

ράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκδοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητε Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνώχυρον πλάνης, ἐλύσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραξες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰψωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀληθινὸν θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὡμολόγησας Ἰδὸν Θεοῦ ἐνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ θελήματι. (Δόξα).

Μαραινόμενον τὸν θάνατον, τῷ θανάτῳ τοῦ ἀπαθoῦς θεώμενος, ἔσπευσες Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς ἐναιλεῶς ἐναθλήσασιν. (Καὶ νῦν)

Ἐνωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

ᾠδὴ ε'. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονώς, παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε καὶ γῆν πραέων ὠκνησας.

Ἰσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραξάμενος

ἀνίσχυρον τῶν τυράννων Ἀθλόφορε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

(Δόξα). Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, θεμελίῳ καρδίας σου, ἀήττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλήσει, ἀσάλευσος διέμεινας. (Καὶ νῦν)

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κυήσασαν ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν. (Ὡδὴ σὶ Ἁγίε τοῦ Θεοῦ).

Ὅρος τε καὶ γῆν σαλευθεῖσαν θεώμενος ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης καὶ τῇ πίστει ἐνεδρῦθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφορα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιομένην· καὶ πρὸς θείαν ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν. (Δόξα)

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γιθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστάκτῳ γνώμῃ, τμηθεὶς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως. (Καὶ νῦν)

Μάρανον, καὶ προρρίζους πανάμωμε ἔκτιλον τὰς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη Πανάμωμε.

Αἴτησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης. Ἦχ. δ'.

Εὐφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ αἰοιδήμου ἀθλητοῦ, Λογγί-

νοῦ ἀνακράζουσα· Σὺ μοῦ τὸ κράτος, Χριστὲ καὶ στερέωμα. (Ὁ οἶκος)

Τὸν οὐρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ρηγνυμένας, ναοῦ τε τὸ κατὰ πέτασμα σχισθὲν εἰς δύο θεωρῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκείᾳ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατοῦντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει. Σὺ μοῦ τὸ κράτος Χριστὲ καὶ στερέωμα.

Τῇ ΙΣΤ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου. Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε Χριστὲ καὶ πάλιν ὁ Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα. Ἐκτη καὶ δεκάτη Λογγίνον ἄορ κατέπερνε.

Τῶν Ἁγίων μαρτύρων τῶν συνευρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Λογγίνῳ τῶν Ἁγίων μαρτύρων Δεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου καὶ Δομνίνου. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου προσβείαις ἐλεῆσαι ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὡδὴ ζ'. Ἁγίε τοῦ Θεοῦ

Νομίμως μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμης ψυχῆς πάσας ἀνομούντων, ἠσχυνας τὰς βουλὰς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσε· Εὐλογημένος εἶ ἀναβοῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ θεία χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγυδὸνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττώντων σε ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα. (Δόξα Πατρί).

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐρείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπαρνήσω δαίμοσι καὶ σαυτόν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Ὡς καθάρων σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατέφησε Κόρη διὰ σοῦ καθάραι τοὺς μολυσμοὺς τῶν ἀνθρώπων, προσελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου πέφυκεν. Ὡδὴ Η΄. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Κοιμήσας τὸ πρὶν τὰς τῆς σαρκὸς κινήσεις ἔνδοξε, ταῖς ἐργηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀοιδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσαι θεία νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Λόγγη κεντηθέντα τὴν πλευρὰν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἀνθρώπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἡδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων : Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐσθεσας πυρὰν εἰδωλικήν, αἱμάτων ρεύμασι Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας ξέβανα, καὶ ἀνέδρυτα σεβάσματα, τῷ θεῷ τὴν ψυχὴν, ἀναφλεγόμειο, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. (Δόξα Πατρί).

Ὄμματα καρδίας φωτισθεὶς, ταῖς θείαις λάμψεσι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ὄφθης φωτίζων ἡμᾶς τοὺς βοῶντας : Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

(Καὶ νῦν).

Στόματι καὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἱκετεύω σε Ἄχραντε. Τὴν καρδίαν μου καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι ἐκδοῶντα. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Θ΄. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρα ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον ἐξακονίζων θάνατον ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεὶς μάρτυς Λογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ὄφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγέα φανέντα, ἡλίον ἄδυτον Λογγίνε καὶ μαρμαριγοῦς ἱαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν. (Δόξα).

Ἦρθης πρὸς μονὰς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν Λογγίνε μάρτυς μνημόνευε, τῶν

εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἑορταζόντων παμμακάριστε. (Καὶ νῦν)

Φωτὸς οἰκητήριον ὤφθη, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἁμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο, διόμου φωταγωγήσον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Καταβασίαι. Τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου. Ἦχ. δ'.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ Λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρὶ καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος Σκέπην τὴν πάντιμον.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε· ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντος πνευματικὸν στερέωσον· καὶ σκέπη τῇ Ἁγίᾳ σου, τοὺς σὲ γεραίροντας σκέπασον.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνον θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος· τῇ ἀκηράτῳ Παρθένε, καὶ διέσωσε· τοὺς τὴν σκέπην σου νῦν, αὐτῆς τὴν θείαν δοξάζοντας.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἐν Βλαχερνῶν σου τῷ Πανιερωῖ Ναῷ ἐρήπλωσας σκέπην σου σεπτὴν, καὶ πιστοὺς ἐσκέπασας, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θείας Σκέπης αὐτῆς,

δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔφαλλον· Ὑπερήμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπεύμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἐγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοῦ αἰῶνα.

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα.

Ἄγγελον τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὁρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς περισκέπει καὶ σώζει τοὺς ἐμ' αὐτῇ πεποιθότας.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδοχούμενος, πανηγυρίζέτω δέ, αὐλῶν νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Σκέπην τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἁγνὴ ἀειπάρθενε. Ἐξαποστειλάριον.

Ὅρων τὸν Πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφιπνοῦντα, ἐπὶ σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πάσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν. Ἀθλοφόρε Λογγίνε, Ληστῆ σὺν τῷ εὐγνώμονι, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιά-

σθης, καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβὶμ τῶν ἐνδόξων, καὶ Σεραφεὶμ Πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξοτέρα, καὶ Πάντων τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἁγιωτέρα Πάναγνε· τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὅλων σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε· ὃν αἰτῆσαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Πᾶσα πνοή· Ἰστώμεν στίχ. δ' ἤχ. β'.

Ὅτε ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀνυψωθέντα Λογγίνε Χριστὸν ἐφύλαττες, τότε θείας χάριτος, ἐπλήσθης ἐνδοξε· κατιδὼν γὰρ τὸν ἥλιον φρικτῶς σκοτισθέντα, τὴν γῆν σειομένην τε, τρόμφῳ ἐβόησας δίκαιος ἄνθρωπος οὗτος, ὅτιως ἦν καὶ πάσχει ἀδίκως, διὰ τὴν τοῦ κόσμου ἀπολύτρωσιν.

Ὅτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ τὸν ἀνυψωθέντα βουλήσει νεκρὸν τὸν Κύριον, σὺν τῇ κουστοδίᾳ τε μάκαρ ἐφύλαττες ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, ἐν τούτῳ κατείδες, κατελθόντα ἄνωθεν, καὶ ἐν μεγάλῳ σεισμῷ τὸν τῆς θύρας τοῦ τάφου μέγαν ἐκυλίσαντα λίθον, ἔφης νῦν ἐγείγερται ὁ Κύριος.

Ὅτε τὴν Ἀνάστασιν Χριστοῦ, τοῖς ἀρχιερεῦσι Λογγίνε, χαίρων ἀνήγγειλας, τότε σοι ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν, κρύφαι ταύτην οἱ ἄνομοι, καὶ λέγειν τοῖς πᾶσιν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες αὐτὸν ἔκλεψαν ἡμῶν κοιμωμένων, ἀλλὰ

οὐ ἀφόδως τοῖς πᾶσιν ἔκραζες ἐγείγερται ὁ Κύριος.

Ὅτε σὲ τὴν ἔγερσιν Χριστέ, κόσμῳ καταγγέλλοντα εἶδεν ὁ θεοκτόνος λαός, τότε διεπρίοντο τὰς σφῶν καρδίας δεινῶς καὶ Πιλάτῳ ἠτήσαντο τὴν σὴν σφαγὴν μάκαρ· σὺ δὲ χαιρων ἔθανες ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν καθικετεύων μὴ παύσῃ, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου τελούντων, μνήμην τὴν πανίερρον σήμερον. Δόξα. Ἦχ. δ'.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου, φοβερὸς ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, μετὰ τὸ ἐνδοξον πάθος φοβερὸς ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ οὗτος ἐνίσχυσεν ὁ ἀθλοφόρος Λογγίνος, ὅστις καὶ πρῶτος ἐκουσίως ὑπὲρ Χριστοῦ, τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη· οὕτω κατήργησε πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν, αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὸς ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγεν· Υἱὲ ποθητότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ. ἀνηρηθήθης Μακρόθυμε; Πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λέγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεες Δέσποτα.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ Ἀπόλυσις τοῦ Ὁρθρου, Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ παρόντα Ἀπολυτικά καὶ Κοντάκια. Ἦχος Δ'.

Λογγίνος ὁ μάρτυς σου, τῷ σῶ Σταυρῷ παρε-

στῶς, καὶ πάντα τὰ γενόμενα ἐν τῇ Σταυρώσει σου, ἰδὼν ἀνεβέβησεν, ἀληθῶς Θεοῦ οὗτος, Υἱὸς ἦν καὶ Θεὸς μου· ὅθεν καὶ Μαρτυρίου διὰ σὲ ἠξιώθη· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Ἀγίου τοῦ Ναοῦ Ἀπ. Ἦχ. Βαρύς).

Μετεμορφώθης ἐν τῇ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεὸς, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο λάμπειν καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἰδίων, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Ἦχ. Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνη γένηθην ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀοιδίμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα. Σὺ μοῦ τὸ κράτος Χριστὲ καὶ στερῶμα.

Καὶ τὸ Κοντάκ. Ἦχ. Δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀνελε τῷ Σταυρῷ σου τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει ὀρθόδοξων ἢ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, ἦχος γ'. Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, οὕτως ὑμεῖς λογιζεσθε, ἑαυτοὺς

νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, μηδὲ παραστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ, ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ ὄπλα ὑμῶν, ὄπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ. Ἐμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γὰρ ἐστὲ ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν. Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν, ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο! Οὐκ οἶδατε, ὅτι ὅταν παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοι ἐστὲ ὧν ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην; Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπακούσατε δὲ ἐκ καρδίας ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς.

Εὐάγγελιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι, σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι. Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσον αὐτόν, καὶ τοὺς κακούργους· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον. Καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν, ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· Ἄλλους

ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτόν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός· Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται, προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ, καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτόν. Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ, γραμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Εἰς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμη αὐτόν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτόν καὶ ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος, ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ. Μνησθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἦν δὲ ὥσει ὥρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος· καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον. Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξέπνευσεν. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ γινόμενον, ἐδό-

ξασε τὸν Θεόν, λέγων· Ὅντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγερόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην· θεωροῦντες τὰ γινόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη, ὑπέστρεφον. Εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

Μεγαλυνάριον.

Λογγίνον τὸν μέγαν καὶ θαυμαστόν, σὺν στρατιῶτες μαρτυρήσαντες εὐσεβῶς, ὡς φύλακες τοῦ τάφου, Ἀνάστασιν Κυρίου, Ῥωμαίους στρατιώτας, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντας.

ᾠμιλία εἰς τὸν ἔνδοξον μάρτυρα

ΛΟΓΓΙΝΟΝ τὸν Ἐκατόνταρχον.

Εὐλόγησον Πάτερ. Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων.

Ὁ ἔνδοξος ἑκατόνταρχος καὶ μακάριος τοῦ Χριστοῦ Ἅγιος Λογγίνος, εἶδε τὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ σημεῖα, καὶ ἄπειρα θαύματα ὅπου ἐτελέσθησαν εἰς τὴν κοσμοσωτήριον Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐγνώρισε καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁμολόγησεν εἰς τὸ μέσον τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων μὲ ἐλευθέραν φωνὴν καὶ γλώσσαν ὅτι Θεοῦ Υἱὸς ἦτο κατὰ ἀλήθειαν. Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος. Ἐπειτα ἀφοῦ ἐνταφίασαν τὸ πανακήρατον σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἐπρόσταξεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἅγιον Λογγίνον νὰ φυλάττη τὸν τά-

φον μετὰ τῆς κευστωδίας του, τότε ὁ ἑκατόνταρχος ἐπίστευσε καὶ ἐμαρτύρησε, ὅλα τὰ γενόμενα τῆς Ἀναστάσεως, τὸν σεισμόν, τὸν ἀστραπόμορφον Ἄγγελον ὅπου ἐκύλησε τὸν λίθον τοῦ τάφου, καὶ ὁ Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἔμεινε ὁ τάφος κενὸς μὲ τὸ σουδάριον. Καὶ διὰ αἰοχύνην του οἱ Ἰουδαῖοι νὰ συκοφαντίσουν τὴν Ἀνάστασιν, ἔδωσαν ἀργύρια εἰς τοὺς στρατιώτας ὅσα ἤθελαν καὶ νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐπῆγαν τὴν νύκτα κρυφίως καὶ ἐκλεψαν τὸ Ἅγιον σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ὁ πιστὸς Λογγῖνος μὲ ἐλευθέραν γλῶσσαν ἐκήρυττε τὴν ἀλήθειαν. Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Πιλάτος, ἐζήτηε τρόπον καὶ καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ φονεύσει τὸν Λογγῖνον, ὅπου καταφρονεῖ τὸ ἀξίωμα πετᾶ τὴν ζώνην καὶ τὴν χλαμίδα ἀπαρνεῖτε συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ λαμβάνει 2 στρατιώτας εἰς τὴν συνοδείαν του, καὶ ἐπῆγον εἰς τὴν Καππαδοκίαν, καὶ ἔγεινε Κῆρυξ καὶ Ἀπόστολος, τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ, ὅπου ἐπῆγε ἡ φήμη του εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μαθόντες οἱ Θεοκτόνοι Ἰουδαῖοι, πείθουν τὸν Πιλάτον καὶ ἔστειλε Βασιλικὸν πρόσταγμα εἰς τὸν Καίσαρα τὸ ἔτος 15 νὰ θανατώσῃ τὸν Λογγῖνον μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἀμέσως οἱ στρατιῶται ἦλθαν εἰς καταδίωξιν τοῦ Λογγίνου καὶ ἔφθασαν εἰς Καππαδοκίαν καὶ

εὐρόντες αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως μὴ γνωρίσαντες ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ζητούμενος τοῦ εἶπον μυστικὰ ὅτι ζητοῦν τὸν Λογγῖνον νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τὸν φονεύσει. Τοὺς λέγει ὁ Ἅγιος νὰ καθίσετε τὸ ἑσπέρας νὰ σᾶς φιλεύσω εἰς τὸν πτωχικὸν μου οἶκον, καὶ αὔριον θὰ ὑπάγωμεν ἐμεῖς νὰ τοὺς εὐρωμεν. Τότε εὐφραινόμενος ὁ Ἅγιος μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον, γνωρίσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὅλα τὰ ἀποθησόμενα. Ὁραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ τώρα ἀξιόνομαι νὰ ἴδω τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον ἐπικαλούμενος ἔλεγεν. Κύριε δέξου τὸ Πνεῦμά μου. Ταῦτα λέγων ὁ μακάριος ἐφιλοξένησεν πλουσιώτατα τοὺς ἐχθρούς του ἐπὶ 2 ἡμέρας ὅπου ἦλθαν οἱ 2 ἄλλοι συντρόφοι του ὅπου ἔλειπαν εἰς ὑπηρεσίαν καὶ τοὺς εἶπε : Νὰ ἠξεύρετε φίλοι μου ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Λογγῖνος ὅπου ζητεῖτε. Οἱ δὲ ἀκούσαντες δὲν ἐπίστευσαν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ των, ἐνθυμούμενοι τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν λέγοντες καλλίτερον νὰ φονευθοῦμεν ἡμεῖς εὐλαβοῦμενοι τὸ Ἅγιόν σου πρόσωπον, ὑπαγε εἰς εἰρήνην καὶ χάρισμα ἡ ζωὴ σου, μὴ γένοιτο νὰ βάλλωμεν μάχαιραν ἡμεῖς εἰς τὸν λαιμόν σου. Λαβὼν τοὺς 2 συντρόφους του ἐπῆρε τοὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἐγονάτησαν καὶ οἱ 3 καὶ ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς των τὴν 16 Ὀκτωβρίου σω

τήριον ἔτος, καὶ ἀνήλθον αἱ Ἅγιοι τῶν ψυχῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Γένοιτο.

17 Προφήτου Ὡσηὲ καὶ Ἀνδρέα ἐν τῇ Κρίσει
Ἄπόλ. Ἦχος β΄.

Τοῦ προφήτου σου Ὡσηέ, τὴν μνήμην Κύριε ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σὲ δυσωποῦμεν σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Ἦχος Δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἀσκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τὰς νοητὰς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῇ πανοπλίᾳ ὤλεσας παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ. Αὐθις δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσου, κτείνας τὸν Κοπρώνυμον τῷ τῆς πίστεως ξίφει· καὶ δι' ἀμφῶν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ Ὁσιομάρτυς Ἀνδρέα ἀοίδιμε.

Κοντάκιον Ἦχος Γ΄. Ἡ Παρθένος.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ βασιλεύουσα πόλις ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γὰρ ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, Ἀνδρέα μάρτυς ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Μεγαλυνάριον.

Ὡσηὲ Προφήτα τοῦ Ἰησοῦ, Ἀνδρέα ἐν Κρίσει, σὺν Κοσμᾷ καὶ Δαμιανοῦ. Ἀνθίμω Λαζάρω. Δαρεῖα Λεοντίω, Εὐτρέπιε καὶ Μαῦρε, Χρῦσανθε καὶ πάντες, ὑπὲρ ἡμῶν Κυρίω ἀεὶ προσθεύσατε,

Περὶ Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως.

Ὁ θάνατος εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀδηλος, καὶ ἂν ἀποθάνῃς ἐν ἀμαρτίαις, εἰς τὸν Ἄδην οὐκ ἔστι μετάνοια, λοιπὸν διὰ νὰ καταλάβῃς τὸ μέγα μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, θὰ σοῦ φέρω 2 παραδείγματα, διδάσκει δὲ Ἀπόστολος Πέτρος τοὺς σταυρώσαντες τὸν Κύριον, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ἡμεῖς ἐσταυρώσατε, ὕστερον τοὺς παρακινεῖ νὰ μετανοήσουν νὰ βαπτισθοῦν, καὶ εἶναι συγχωρημένοι νὰ λάβουν Πνεῦμα Ἅγιον.

Ὡ τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς μετανοίας καὶ τοὺς σταυρωτὰς τοῦ Ἰησοῦ σώζει, καὶ τοὺς ἀγιάζει. Ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου, διηγεῖται, ὅτι ὁ Διάβολος Ζεράφερ ὀνομαζόμενος, ἐπῆγε εἰς ἓνα προηρατικὸν γέροντα μοναχόν, λέγων ὅτι εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων καὶ ζητεῖ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ δὲ Πανάγαθος Θεός, ἔκρυψεν ἀπὸ τὸν μοναχόν ὅτι εἶναι ὁ διάβολος, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πόσῃν μεγάλῃν δυνάμιν ἔχει ἡ μετάνοια, ὁ Ἀββᾶς νομίζων, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καὶ διὰ ταπεινώσιν, λέγει εἰς τὸν εαυτόν του ὡς ἀμαρτωλὸν καὶ παρεκάλεισε τὸν Θεόν, νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ ὁ Πανάγαθος Θεός, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν μοναχόν ὅτι εἶναι ἀληθῶς ὁ διάβολος, καὶ δέχωμαι τὴν μετάνοιάν του, ἀλλὰ 3 χρόνους νὰ σταθῇ ἀκίνητος, καὶ εἰς κάθε ἡμερο-νύκτιον νὰ λέγει 100 φορές, ὁ Θεὸς ἐλάσθητι τῷ

βδελυγμένω, και πάλιν, ο Θεός σώσον με τον έσκοτισμένον, αυτά ακούσας ο δαίμων από τον μοναχόν, μεγάλως γελάσας είπεν. "Αν έγώ ήθελον εκαταδίκαζα τον έαυτόν μου βδέλυγμα, αρχαιον καινόν, ή έσκοτισμένον, τὸ έκαμα έξ αρχής και έσοζώμην, αλλά τώρα είμαι θαυμαστός, και άλλοι με τρέμουν και μου υποτάσσονται, και γίνωμαι κληρονόμος αυτών, αυτά λέγων και αλαλάζων, έγεινε άφαντος ο κατάρατος. "Ωστε μεγάλον μυστήριον είναι ή Μετανοια και δεύτερον Βάπτισμα, διότι καθημερινώς άμαρτάνει ο άνθρωπος και πρέπει να πηγαίνη τακτικώς εις τὸ λουτρὸν να καθαρίζεται, εις τον Πνευματικόν να έξομολογεíte, διότι άνευ έξομολογήσεως δέν θεωρεíte μετάνοια, τὸ μυστήριον τής Μετανοίας είναι ή Έξομολόγησις, όπου πρέπει να υπάγη εις τον Πνευματικόν να έξομολογηθῆ να κάμη αποχή τελεία, και απόφασιν οριστικῆν να μη πράξη πλέον τὴν άμαρτίαν.

Όμιλία περι Προσευχής.

Η προσευχή είναι αίτησις, τὴν έποίαν ζητεί ο άνθρωπος από τον Θεόν, και δια τής Προσευχής, δύναται να έξιλεώση ο άνθρωπος τὰς άμαρτίας του, πάντα οτι ζητεíte παρα του Θεού, δια τής προσευχής τὰ λαμβάνετε. Αίτεíte και δοθήσεται ήμίν, ζητεíte και εδρίστε. Δέν έφάνη κανένα έθνος τὸ να μη προσεύχετε. Τὸ Έβραϊκόν έθνος έλυτρώθη από πολλὰς αίχμαλωσίας Λέγων

ο Δαβίδ. Κύριε τὸ όνομά σου είναι δεδοξασμένον εν ουρανῶ και εν τῆ γῆ. Τὰ μυστήρια όλα εν γενει τής Έκκλησίας δια προσευχής τελουνται. Η Προσευχή είναι αίτησις των μετα πίστεως προσευχομένων παρα Θεού· λέγει ο Άγιος Ιάκωβος ο Άδελφόςθεος. Η Προσευχή καθαρίζει τον νοῦν. Χρυσόστομος. Μεγάλη είναι ή δύναμις τής Προσευχής, διότι έρχετε θείον φῶς εις τὴν ψυχῆν, του εν καθαρά καρδιά προσευχομένου.

Αί γενόμεναι προσευχαι και δεήσεις, πρέπει να γίνονται, μετα κατανύξεως ως υποχρεωμένη δεήσις, περι έξυλασμοῦ των άμαρτιών μας ήσυχως και άταράχως, να έννοοῦμεν τί λέγομεν, και εις ποιον αποτεινώμεθα, όχι μηχανικώς, ως επικρατεί δυστυχῶς, αυτη ή συνήθεια, αλλά λατρευτικώς, να έννοοῦμεν, πῶς παρουσιαζόμεθα εμπροσθεν του άλανθάστου δικαιοκρίτου. "Όταν τελοῦμεν τὴν Ίερὰν Λειτουργίαν, και αναγινόςκωμεν τὰς Ιερὰς ήμῶν ευχὰς, και εύρίσκετε μόνον σῶμα εις τον Ναόν, ως γλώσσα τρέχει ένθεν κακειθεν ο νοῦς είναι εις κοσμικὰς φροντίδας, δέν είναι τὸ τοιοῦτον άσέβεια και άνευλάβεια και εις τούς Ίερείς, και Ίεροφάλας και Έκκλησιαζομένους και μικροῦς και μεγάλους να συμβαίνη τὸ τοιοῦτον άτοπον και άνευλαβές, όπου δυστυχῶς, εις άλλα έθνη δέν συμβαίνη τὸ τοιοῦτον μόνον εις τούς Χριστιανούς, ή κακή αυτη συνήθεια. Τὸ

φῶς ἔγεινε σκότος, καὶ τὸ σκότος ἔγεινε φῶς, ἐνοῶν τοὺς ἑτεροδόξους.

Τὰς ὑποθέσεις μας, τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἐνδυμάτων, τὴν περιέργειαν τὴν ζηλοτυπίαν τὴν κακίαν τὸ μῖσος τὸν φθόνον τὴν γυμνότητα, τὴν ἀδιαντροπίαν τὴν ζηλείαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅλα αὐτὰ δυστυχῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν γίνονται.

Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ ζῶντος.

Πᾶσα Προσευχὴ μὴ γενομένη μετὰ κατανύξεως θάνατος σώματος καὶ ψυχῆς ἐστὶ. Ἀπόστολος Παῦλος. Πειθαρχεῖν δὲ Θεῷ. Πείθου καὶ σέβου καλῶς τὰ ἱερὰ δόγματα τοὺς νόμους τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας ὁ Κύριος ἡμῶν, μᾶς ἐδίεταξε τὴν ἱερὰν Προσευχὴν γενομένης ἐπὶ τοῦ Ὁρους. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ὁ Προφήτης Ἡλίας διὰ προσευχῆς ἔκλεισε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὸν ἥνοιξε. Ὁ Ἐλισσαῖος ἀνέστησε τὸν Υἱὸν τῆς χήρας Σαμωνίτιδος ὁ Μωϋσῆς ἔφερε τὰς 10 πλάκας τοῦ νόμου, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῆς Προσευχῆς ἐστερέωσαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης.

Ὅτι ἡ προσευχὴ τῶν ἀμαρτωλῶν, ἐν ὄσῳ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ δυσοδίαν, εἶναι ὕβρις καὶ βλασφημία εἰς τὸν Θεόν.

Ἐρχόμεθα ἐν τῷ Ναῷ, πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν ἱερὰν λατρείαν, ὡς λέγει ὁ Χερουβικὸς ὕμνος, πᾶσαν τὴν βιωτικὴν

ἀποθώμεθα μέριμναν, νὰ αἰσθανώμεθα χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, νὰ βλέπωμεν τὸν ἀόρατον δρατὸν, νὰ λείψουν παντελῶς αἱ ἑμιλῖαι, καὶ οἱ ἀπρεπεῖς κινήσεις, νὰ εἴμεθα σεμνῶς ἐνδεδυμένοι, ὄχι κομποφανικὰς καὶ σατανικὰς ἐπιδείξεις, νὰ εἴμεθα μὲ πάντας συμφιλιωμένοι, ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφελήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν, μὴν ἄπτῃς τὸν κηρὸν σου, ὅταν ἔχεις κᾶτι τι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, βλέπωμεν δὲ εἰς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας, μὲ ποῖον σεβασμὸν καὶ θρησκευτικὴν ἀγάπην σκέκωνται ὡς ξύλα ἀκίνητα. Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἔχουν ἰδιαιτέραν θέσιν, ὡς πρέπει ταῖς γυναῖξι, νὰ ἔχουν κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν σεμνότητα τῶν Ἀρχαγγελικῶν Δυνάμεων ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, οἱ ἄνδρες ἄτοπον εἶναι νὰ ξυρίζουν τοὺς μύστακας, διότι ἡ Προσευχὴ πρέπει νὰ προξενῇ καὶ κατάνυξιν, νὰ ζῆ κατὰ Χριστὸν ὁ βαπτισμένος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνέχεται νεωτερισμούς, Ἰησοῦς Χριστός, χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, καλὸν εἶναι νὰ γίνετε εἰς τὸ Κοινωνικόν, σύντομος διδασκαλία πρὸς φωτισμὸν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, καὶ ἀνάπαυσιν τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας, μακρὰν ἀπὸ τοὺς νεωτερισμούς, νὰ ἔχετε ἀεὶ καὶ πάντοτε τὸν Κύριον προστάτην καὶ βοηθόν. Γένοιτο.

Ὁ Πνευματικὸς Γ. Α. Β. Ἱερεὺς.

Ἐφημ. Ὁσίου Μελετίου

**Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν.**

Δέσποτα Θεὲ Πάτερ Παντοκράτωρ, εὐσπλαγ-
χνε καὶ πολυέλεε Κύριε, ὁ τῷ ἀπείρῳ σου ἐλέει
καὶ εὐσπλαγχνίᾳ καὶ πολλῇ ἀγαθότητι, ἐπίβλε-
ψον εἰς περιεστῶτα λαὸν καὶ φώτισον τὰ πεπλα-
νημένα ἔθνη, καὶ στερέωσον τὴν ἀμίαντον Ἐκ-
κλησίαν, ἣν περιποιήσω τὸ τιμίῳ σου αἵματι,
ἐνίσχυσον πάντας ἡμᾶς, εἰς τὸ Ἅγιόν σου ὄνομα,
ὅτι εἰς σὲ ἀμαρτάνομεν καὶ εἰς σὲ πάντες ἐλπί-
ζομεν ἐλέους τυχεῖν καὶ φιλανθρωπίας, καὶ ἐξά-
λειψον τὰς καθ' ἡμέραν ποικίλους ἀμαρτίας,
ὅπου μὲ θερμὰ δάκρυα, καὶ εἰλικρινῆ μετάνειαν,
προσπίπτωμεν δεόμενοι, κλίναντες τὸν αὐχένα, λα-
τρευτικῶς ἐπικαλούμενοι.

Δέξε τὴν ταπεινὴν μας δέησιν, ὡς ἐδέχθης
τὸν Ληστήν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὸν Ἄσωτον υἱὸν
μετανοοῦντα, τῆς ἀμαρτωλῆς πόρνῆς τοὺς ἀνα-
στεναγμούς, τοῦ Τελώνου καὶ Ζακχαίου τὴν ἄφῃσιν
τῶν ἀμαρτιῶν, τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνησιν, κλαύ-
σαντι πικρῶς, καὶ τοῦ Δαῦδ καὶ Μανασῆ, τὴν εἰλι-
κρινῆ αὐτῶν μετάνειαν ὁ μόνος ἔχων τὴν ἐξου-
σίαν ἐπὶ τῆς γῆς συγχωρῶν ἀμαρτίας.

Ὡς ἀγαθὸς καὶ ἀμνησίκακος Κύριος συγ-
χώρησον πάντας ἡμᾶς διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος,
καὶ ἐπάκουσον τὴν προσευχὴν ἡμῶν, καὶ τὰς γο-
νυπετεῖς δεήσεις, δεομένων ὑπὲρ τῆς σῆς ἀγαθό-

τητος καὶ ἀπάλλαξον πάντας ἡμᾶς τῆς αἰωνίου
καὶ ἀφορήτου κολάσεως ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ
σαρκὸς καὶ πνεύματος, εἰδὼς τὴν ἀνθρωπίνην
ἀσθενείαν, ὡς φιλάνθρωπος Δεσπότης, ὁ λύων
τοὺς πεπεδευμένους, καὶ ἀνορθῶν τοὺς κατερ-
γαγμένους, ἢ ἐλπίς τῶν ἀπελπισμένων, καὶ σω-
τηρία τῶν ἀμαρτανόντων.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος ἀναμάρτητος, καὶ σοὶ τὴν
δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ
τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύ-
ματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων Ἀμήν.

**Πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς καὶ φιλοθρήσκους
Χριστιανούς.**

Πολλὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ κυκλοφοροῦν εἰς
τὸ ἔθνος μας καὶ καθημερινῶς ἐκδίδονται νέα,
ἀλλὰ οἱ μελετῶντες τὰ τοιαῦτα ἄσεμνα καὶ ἀνήθηκα
βιβλία εὐρίσκονται εἰς ἄγνοιαν τῆς ὀρθοδόξου καὶ
πατροπαράδοτου ἀγίας θρησκείας μας, ὅπου ἀπ' αἰ-
ῶνας αἰῶνων ἐστερεώθη καὶ ἐθεμελιώθη ὑπὸ τῶν
θεοκηρύκων Ἀποστόλων καὶ 7 Οἰκουμενισῶν Συνό-
δων ἢ Ὁρθόδοξός μας θρησκεία.

Φέρω εἰς φῶς βίους καὶ ἱστορίας τῶν Ἁγίων Μαρ-
τύρων καὶ Ὁσίων καὶ Ἱεραρχῶν καὶ Ἀσκητῶν ἀνδρῶν
καὶ γυναικῶν τῶν ὁποίων ἅμα μελετήσῃ τις τὸ ἱστυ-

ρικό των φλογίζεται ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ διάνοιά του ἐξυψοῦται εἰς θεϊκὸν ἔρωτα καὶ θαυμασμὸν πῶς κατῳρθωσαν νὰ κάμουν τοιαῦτα ἐξαισία τερατουργήματα καὶ ὁ πῆλιος χοῦς νὰ δοξασθῇ εἰς τόσον μεγάλον ὕψος μὲ τὰ ἅγια αὐτῶν αἵματα.

Αὐτοὺς πρέπει νὰ μιμηθῶμεν ἀναγινώσκοντες τοὺς κατανυκτικούς των βίους καὶ νὰ ἀποβάλλωμεν καὶ κατακαύσωμεν ἀπὸ τὰς οἰκίας μας τὰ ψυχοβλαβῆ καὶ ἀπαράδεκτα τῆς Ἐκκλησίας μας ἄσεμνα μυθιστορήματα, διότι θὰ κολασθῶμεν αἰωνίως εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Λεχθῆτε τὰς ταπεινάς μου εὐχὰς καὶ ἂν ἔχετε τὴν θεϊκὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον τιμῆσατε τὰ ἔργα μου διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἐγκόλπιον Ἱερᾶς Λειτουργίας. Χαιρετισμοὶ ὄλων τῶν Ἁγίων τῆς ἑβδομάδος, Ἀκολουθία Μεταμορφώσεως, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου, Πελαγίας, Ἀντωνίου τοῦ νέου, Ὁσιομάρτυρος Νικολάου, Ζησίμου, Θεράποντος Αἰμιλιανοῦ, Νικήτα, Φανουρίου, Μοδέστου, Ἀθανασίας τῆς Αἰγινίτιδος, Χαιρετισμοὺς Ἀποστόλων, Ἀγ. Νικολάου Ἀγ. Διονυσίου καὶ πολλῶν ἄλλων Ἁγίων μὲ τὴν τυπογραφικὴν μόνον ἀξίαν των.

Ἰανουάριος 1927.

Ὁ εὐχέτης καὶ Πνευματικὸς Πατήρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς,